

Divadelní Koječák

aneb Divadelní Koječák z Montmartru...

05/23
neděle
ročník 12°

...kdo bude z Montmartru dnes:

16.00 / Vyhlášení výsledků a ukončení 29. ročníku

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- MILAN MĚL NAROZENINY, DIVADELNÍ KOJEČÁK PŘEJE VŠECHNO NEJLEPŠÍ A HODNĚ ZDRAVÍ!!!!

- V sobotu byly na programu celkem čtyři soutěžní představení, takže se pořád pracovalo a nic vtipného se nedělo.

- Lenka Šípková Blažková byla tak hodná a donesla nám tradičně úplatek do redakce. Tentokrát už to nebyla štangle salámu, nýbrž exkluzivní karibský rum vyrobený v Ústí nad Labem, který bohužel později zmizel na divadelním večírku. Zbyla nám ovšem vánoční taška se sněhulákem, kterou třeba využije Svača pod stromček. Děkujeme, Leni.

- Paní fotografka Jana Večeřová říkala, že to je ona, kdo se styděl odpovídat v rozhovoru s paní Krčmařovou, ale nemáme to psát do Koječáka, protože se stydí dál.

- Kačka Lýsková se s někým domlouvala po telefonu, že si jde pro fén, ale nechtěla víc rozvést, o co jde.

- Stréc Milan odpoledne volal se svojí Anežkou a tvrdil jí do telefonu, že už pět dní nepil, a že dneska bude spát na Sokolce a pak už hovor skončil. Tak jsme ho poučili, že té Anežce musí říct taky něco pěkného. Tak jí znovu zavolal, že teda přijede taxíkem, a ať hodí krmení do bytku.

- Ochotnickému souboru Lípa se nelíbilo, že jim Svača do názvu napsali „Želechovice“, což do jejich názvu vůbec nepatří, ale přiznávají, že tam mají poštu. Svača se tímto moc omlouvá.

- Došlo točené kojetínské pivo na baru, tak jsme tu reklamu asi nakonec rozjeli dobře.

- Na dámských záchodcích jsme našli na zemi jednoho Divadelního Koječáka.

- Večer stréc Milan se svou harmonikou suploval kapelu na divadelním večírku. Nšochi jsme si netroufli oslovit, aby z toho ještě nebyla nějaká dohra za to včerejší faux pas, kdy jsme mystifikovali jejich fanouška a poslali ho domů.

- Část redakce chtěla z večírku odjet s místním taxi pana Baroše, ale ten už bohužel nežije. R.I.P.

- Milan slavil narozeniny ještě ve tři hodiny ráno na Facebooku a zval tam kamarády, ať se staví k němu do průjezdu na baňku.

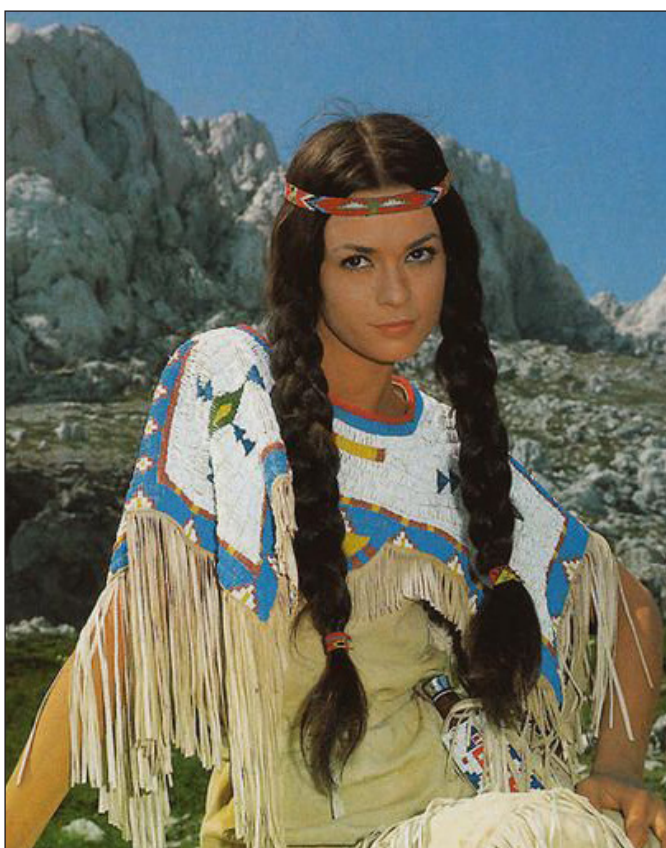
Vzhledem k tomu, že má aktuálně v přátelích 1132 lidí, tak v tom průjezdu možná slaví doteď.

CITÁT DNE

Citát dne: "Že ze mě děláte k***u, to je mně jedno, ale že tak levno?!"

AZÁ

NAJDĚTE PĚT ROZDÍLŮ

ÚPLATKY OD LENKY

V sobotu nám Lenka Šípková Blažková přinesla do redakce úplatek v podobě exkluzivního karibského rumu z Ústí nad Labem. Dar doplňovaly čokoládové pralinky Sladké mámení, to vše ve vánoční tašce se sněhulákem, takže to bereme i jako vánoční dárek s předstihem. V minulých letech jsme dostávali štangli sušeného salámu, ale letos už redakce evidentně dozrála k pokročilejším darům. Leni, děkujeme!

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Byl to skřivan

Soubor: DS Osvětové besedy Velká Bystřice

Autor: Ephraim Kishon

Režie: Tomáš Hradil, Eva Annikki Peltonen

DS OB Velká Bystřice s Tomášem Hradilem v čele patří mezi tradiční účastníky kojetínské přehlídky, třebaže si tu a tam „odskočí“ do Němcic (nebo se zúčastní obou přehlídek, pokud to pravidla umožňují). V kojetínské paměti zůstaly z dřívějšího zejména inscenace Fando a Liz nebo Probuzení jara, na Krakonošův divadelní podzim svého času zamířil Detektor lži nebo předloni Dovolená s rizikem. Kishonův kus pro tři Byl to skřivan je oblíben mezi profesionály i amatéry (od devadesátého prvního roku se objevuje minimálně co dva roky), atraktivní je vděčnými tématy – manželství po třiceti letech, hrou na „co by kdyby“ – Romeo a Julie přežili, pohrává si s kontrastem vysokého a nízkého, zároveň nabízí výrazný zdroj komediálnosti v použití formy divadla na divadle, scénickou nenáročnost (hodí se i do klubového prostředí) a vynikající herecké příležitosti.

Ve velkobystřické inscenaci, kterou s Tomášem Hradilem režírovala (přes své mládí dlouholetá) soupeřnice Eva Annikki Peltonen, se objevují tři disponovaní účinkující – Pavel Dorazil coby Romeo a zároveň Otec Vavřinec, Lidy Bergová jako Julie Monteková, Lukrecie a Chůva (alternuje Eva Zedníková) a Marian Zedník v roli Shakespeara. Mimochodem, poprvé jsem viděla Shakespeara mladého, a i když toto obsazení způsobila nešťastná

událost, úmrtí velkobystřického barda Jaroslava Magdona, považují je v tomto případě za mimořádně šťastné, za určitých okolností by to mohl být další zdroj komiky. Bohužel každý z účinkujících hraje trochu jinou komedii – vedle pohádkově a fraškovitě hyperbolizované Julie (ještě expresivnější Lukrecie a chůvy s hlasem deformovaným na hranici srozumitelnosti) vidíme podehrávajícího Romea (a nadmíru ztišeného otce Vavřince). Účinkující často hrají výsledek situace, nikoli její průběh, zůstávají v obecnosti a pomáhají si parazitním jednáním, tím pádem diváka (byť v rámci smlouvy s ním) nepřekvapují. Avízo toho, že jde o divadlo na divadle, dostáváme relativně pozdě, dlouho plyne představení iluzivně (s iluzivní prací se světlem a nahraným kokrháním kohouta), a tak náhlé přiznané převlékání a přechody působí jako chyba. A hlavně – vše má stejné tempo a stejnou dynamiku.

Je to škoda. Možná by pomohl návrat „ke stolu“, ke znovuoživení dialogů, dostavění gagů, slovních i situačních, od nastolení k pointě a srovnání míry exprese účinkujících. Pak věřím tomu, že bude Skřivan zábavným příspěvkem ve velkobystřické řadě komedií s přesahem.

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ

Tomáš Hradil (režisér)

a Ludmila Bergová (herečka)

Jak se vám líbí v Kojetíně a jak se vám hrálo?

Hrálo se nám velice dobře. V Kojetíně se nám líbí. Byli jsme

tady už na brněnské divadlo, představení Henrieta, to byl muzikál, moc pěkné. Šatny tady máte nádherné, super zázemí pro herce, což se málo kde vidí. K tomu velice pěkné pohoštění a super úvod. Opravdu jsme byli spokojeni se vším.

Jak zvládáte změnu rolí v průběhu hry?

Člověk se musí snažit, někdy to holt úplně nevyjde, ale dneska byl zrovna skvělý den. A to převlékání vás navede k textu. Dobré je, když se vám třeba zahákne svetřík a pak to berete i s paravánem, tlačí vás čas, ale vždycky to nějak zvládnete.

Jak dlouho trvá nacvičit takovou hru?

Režisér: Hoodně dlouho. Několikrát nás zastavil covid. Už měla být třikrát premiéra a vždycky to něco překazilo, ale nakonec se to povedlo, za což jsme rádi.

Budete zůstávat ještě na další představení?

Rádi bychom, ale dneska hrajeme ještě jednou jinde.

Režisér: Tenhle víkend hrajeme celkem třikrát, ale na vyhodnocení zítra přijede druhá režisérka, naše Evička.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ BYL TO SKŘIVAN

Pavlaína a Vladimír

Jak se vám líbilo dnešní představení?

P: Líbilo se nám, bylo vtipné. Moc jsme si to užili.

V: Bylo to super!

Znáte původní předlohu, viděli jste inscenaci Romea a Julie?

P: Známe, známe. Romea a Julii jsme četli a já jsem viděla

i inscenaci. Navíc půjdeme na představení i dnes odpoledne (Romeo, Julie a tma). Máme takový divadelní maraton dneska.

A co si myslíte, byl to slavík, nebo skřivan?

P: No, byl to nějaký pták prostě :-)

V: Kdoví, co to bylo.

Vojta, Franta a rodiče Psotkovi

Jak se ti líbilo představení?

Asi... nevím. (Pozn. red.: Kluci se nás báli a nechtěli se na nás ani podívat.)

Já bych ocenil náročnost textu. Měli tam toho hodně, ale zvládli to dobře. Tři herci perfektně vyplnili 90 minut.

Mně se líbila herecká rozmanitost a to, že tolik rolí dokázali

zahrát tři herci.

Když to srovnáte s originálem od Shakespeara, tak na co byste šli raději?

Každé má to svoje, i z tragédie se dá udělat komedie a člověk si v tom najde, co zrovna hledá.

Máte v plánu přijít ještě na nějaké představení?

Uvidíme, co nám děti a hlídací babičky dovolí. Pokud se stihneme naobědvat, tak možná přijdeme hned za hodinku na Cestu do Benátek.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Cesta do Benátek

Soubor: Divadlo Exil Pardubice

Autor: Bjorg Vik

Režie: Alexandr Gregar

Exil Pardubice uspěl před čtyřmi lety v Kojetíně s Bedosovým dramatem Do zdi. Letos přivezl v takřka totožné sestavě komorní titul Cesta do Benátek norské autorky Bjorg Vik, který získal v roce 1992 Ibsenovu cenu a dosud nikdy nebyl u nás uveden. Hlavní role hrají Alexandr Gregar, který je podepsán také pod dramaturgickou úpravou a režii, a Věra Pojmanová; sekundují jim Petr Kubík a Kateřina Fikejzová Prouzová. Na jedné straně jako bychom se ocitli v pokračování Do zdi – starší manželská dvojice, mrtvý syn, hra jako prostředek existence. Nicméně předloha nabízí spíše možnosti než ucelený a srozumitelný příběh, lavíruje dokonce mezi žánry (od tzv. laskavé komedie přes tragikomedii až po absurdní drama) a záleží na inscenátorech, jaký klíč si

vyberou. Jde o zachycení existenciální situace lidí, kteří už všechno přečetli a všechno prožili, teď jen loví mouchy a krmí kočky a hrají si na cestování v obýváku z nudy a beznaděje – a postupně docházejí alespoň ke smíření a konstatování, že „jestli je konec všemu, tak at“? Nebo je tato hra obranou proti žalu – neboť dnes je výročí smrti syna? Nebo je hra jakýmsi trikem, jímž chudí manželé chtějí obloudit instalatéra, aby mu nemuseli zaplatit? Bohužel pardubická inscenace nenabídla odpověď. Řečeno s kolegou Fekarem, byli jsme zahlceni množstvím textu bez podtextů a s totální absencí akcentů. Přesto se na představení v Kojetíně dobře dívalo, scéna byla esteticky příjemná a funkční, dokonce nabídla metaforický přesah, zvukový plán byl chytře vymyšlen (jen ta technika, ta technika...), režie se snažila o ozvláštňování na správných místech – a sledovat spoluexistování Saši Gregara s Věrou Pojmanovou na jevišti, to je čistá rozkoš. Díky.

Petra Richter Kohutová

Představení 11. 3. 2023, Divadelní Kojetín

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ

Alexandr Gregar (herec a režisér)

Jak se vám dnes hrálo?

Hrálo se nám dobře. Sluníčko už svítí, takže jsme cítili, že už není taková zima a v sále bylo taky poměrně hřejivo.

Co říkáte na diváky?

Já jsem je neviděl. Nám tak hrozně svítily světla do očí, že jsme je prostě nemohli vidět.

Ale v podstatě reagovali podle

toho, jakou máme s touto hrou zkušenost. Reagovali moc hezky a na správných místech.

Na čem jste byl naposledy v divadle?

Já jsem byl naposledy ve středu na Nové scéně v Národním divadle na úžasné inscenaci, o které je dokonce i takový dokumentární film. Podle mého názoru je ten dokument i silnější než samotná hra. Ale jinak je to výborné. Je to věc, kterou dělal muzikant Ivan Acher, Lenka Vágnerová to choreografovala a jmenuje se to Poe. Bylo to hodně pěkné představení, a to i přesto, že to bylo taneční divadlo, kde jen pár textů říkal Vladimír Javorský a Tereza Marečková.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Jako malý jsem chtěl být pilotem. Pak jsem chtěl být architektem a pak vším možným. Jednu chvíli jsem dokonce chtěl být i hercem, ale to jsem si brzo rozmyslel, protože herectví je povolání velmi těžké. Obzvláště, když musíte každý večer někde být. To není úplně sranda. Ráno zkoušíte, večer hrajete. Ale jinak se mi hraní jakoby líbí a režirování taky. Divadlo se mi tedy líbí od malička, ale že bych chtěl být profesionálním divadelníkem, tak po tom jsem nikdy příliš netoužil.

Jak jste se k divadlu dostal?

Poprvé jsem stál na jevišti, když mi bylo asi pět let, protože moji rodiče a vlastně celá rodina byli ochotníci, takže jsem začal velmi brzo. Posléze, když jsem přišel z vysoké školy, jsem začal i režirovat. Já jsem se totiž od toho svého souboru asi na pět let odpoutal, a když jsem se vrátil, tak mě nikdo nechtěl. Tak jsem si začal ve dvaceti letech dělat divadlo sám. A dělám to tak do dneška, i ve svém pokročilém věku. Divadlo hraji celkem 74 let.

Věra Kuncová Pojmanová

Jak se vám dneska hrálo a co říkáte na diváky?

Já jsem byla dneska trochu ztrémovaná. Vždycky, když je přehlídka a víme, že nás někdo bude hodnotit, tak je to trochu jiné než běžné představení, protože téma je o to větší. Ale hrálo se nám dobře. Lidé reagovali skvěle, tady je divadelní

publikum, takže se mi hrálo moc dobře.

Máte nějaké rituály před představením, třeba proti trémě?

Věra: Ne, nemáme.

Saša: Normálně lexaurin do sebe cpe horek dolem.

Věra: Ne, řekneme si „čert tě vem“ a to je všechno.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Tak já si myslím, že asi jako každé dítě, úplně nejvíc jsem chtěla být krasobruslačkou a všechna tahle sportovní povolání. To se mi vždycky hrozně líbilo, ale protože jsem hrozný střevo a nejsem pohybově nadaná, tak mi nezbylo nic jiného než začít recitovat, a z toho se to divadlo nějak vyklubalo samo. Jinak profesně jsem projektantka, takže technický typ, a to byla asi docela jasná volba.

Takže jak dlouho se divadlu věnujete?

Od svých šestnácti let. Šedesát šest bez šestnácti. To je hodně.

A co máte nejradši na své roli?

Lidskost postavy. Vůbec celý ten příběh je hezký v tom, že ti lidé i přes to, že si lezou na nervy, tak se mají hrozně rádi. Když spolu dva lidé do tohoto věku zestárnou, tak je to hezké.

Kateřina Fikejzová Prouzová

Jak se vám dneska hrálo?

Mně se hrálo dobře. Hlavně se mi líbilo, jak to hráli kolegové. Ti mi přišli úplně skvělí. Trému jsem určitě měla, protože v publiku byla spousta lidí, které z divadelního světa moc dobře znám třeba z jiných přehlídek nebo z poděbradského FEMADu, takže jsem cítila ta-

kovou určitou zodpovědnost.

Máte nějaký rituál před představením? Třeba proti stresu?

Já to mám tak, že trému mívám až úplně těsně před představením a můj rituál je, že se snažím myslet a jednat jako ta postava, takže pak před tímto konkrétním představením mám pocit, že jsem vypila hodně alkoholu. Hlavně se mi na divadle líbí, ani ne tak, co je před, ale spíš to, co je po divadle. I když je vám zle a máte pocit, že to nešlo, tak se mi líbí ten dojezd, kdy je člověk ještě hodinu nebo dvě v úplném rauši – to je super, a proto to dělám.

Co máte nejraději na své roli?

Na své roli mám nejradši to, že je to pozitivně naladěná postava, která dvakrát ve scénáři říká, že člověk se musí na život dívat z té lepší stránky. Pod to bych se podepsala. Myslím si, že je to skvělé životní motto.

Jak dlouho se věnujete divadlu a jak jste se k němu dostala?

To je v mém případě velice složité, protože neumím počítat, takže vám to asi přesně neřeknu. Divadlu se věnuji zhruba... No, to se nedá spočítat. S nějakými přestávkami mě to potkává zhruba od puberty, ale vážně se tomu věnuji třeba posledních patnáct let. K divadlu jsem se dostala velkou náhodou, role mi byla nabídnuta ve vlaku. Když jsem pak přišla do souboru, tak jsem zjistila, že na tu roli jsou další čtyři alternace, takže jsem cítila zodpovědnost. Ty alternace postupně odpadly a já jsem se do půl roku stala principálkou divadla. Pak jsem se ještě zaháčkovala do Volného sdružení východočeských divadelníků a teď to vypadá, že divadlo už mi jako jedna z mála věcí zůstane na celý život. Je to prostě srdcovka.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ CESTA DO BENÁTEK

Jaroslav Přecechtěl

Co říkáte na představení?

Představení se mi líbilo. Je to svým způsobem životní účtování. Ale to vy ještě nepochopíte. Na to jste moc mladí. Ještě budete potřebovat řadu let, protože se to dá pochopit až po zkušenostech.

Jak hodnotíte herecké výkony?

Dobré byly. Představení sice mělo komorní obsazení, takže toho na ně bylo hodně, ale zvládli to bravurně.

Půjdete ještě na nějaké představení?

To následující vynechám, ale večer ještě přijdu.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Romeo, Julie a tma

Soubor: Ochotnický soubor Lípa

Autor: Jan Otčenášek

Dramatizace: Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie: Nikola Balajková

Světlo se dá nalézt i ve tmě

Slavná novela Jana Otčenáška *Romeo, Julie a tma* zůstává stále součástí povinné maturitní četby, ačkoliv bychom určitě v české literatuře našli nepoměrně kvalitnější díla o osudech židů za protektorátu (například od A. Lustiga). Pamatuji si, že při jejím čtení, kdysi dávno, jsem se jako mladý pubertální jinoch mohl potřásat smíchy u nesmyslných deklamací, které Pavel pronáší směrem k Ester. Byl jsem cynik, přiznávám. Jenže v knize je opravdu příběh Ester a Pavla z mého pohledu neskutečně plochý a s vášnivou, osudovou láskou od Shakespeara, od kterého si Otčenášek vypůjčil název, nemá pranic společného.

Ochotnický soubor z Lípy zvolil k inscenování zdařilou a úspěšnou dramatizaci Štěpána Otčenáška a jeho ženy, režisérky Hany Burešové. Dramatizaci připravili pro své Divadlo v Dlouhé a soubor v Lípě ji podrobil vlastní úpravě.

Na začátek je třeba říci, že se soubor vydal nesnadnou, ale o to obdivuhodnější cestou. Vybrali si text, který vyžaduje maximální soustředění na režijní a hereckou práci, na čistotu provedení a také na dokonalou technickou jevištní práci.

Scénické řešení je působivé, ale ne vždy funguje dokonale. Nejčitelnější je to asi u neviditelné středové stěny, která odděluje prostor skladu a dílny. Ester a Pavel (Lucie Brůzlová a Kryštof Balajka) ji v pěkném obraze na

začátku vystaví, aby ji Ester ke konci inscenace porušila průchodem. Pauzy mezi jednotlivými obrazy jsou někdy zbytečně zdouhавé a herci si s nimi viditelně neví rady. Otázkou zůstává kvalita zvukových nahrávek protektorátního rozhlasu. Inscenátoři si je natočili sami a použili současný a civilní projev. Tím atmosféra stísněnosti válečného období po atentátu na Heydricha a vypálení Lidic ztrácí na naléhavosti. Pokud by byly využity v určitém tempu, s dobovou patinou, získaly by na potřebné dramatickosti. Hudební složka za použití zvuku píána je naopak značně působivá a při výraznější gradaci by byla větším přínosem.

Přesto. Pokud jde o celkové vyznění, nedá se rozhodně hovořit o nějakém propadáku. To ani vzdáleně. Ačkoliv je patrné, že představitelé všech postav doposud nenasbírali potřebné herecké zkušenosti, snaží se civilním projevem dodržet řád sdíleného textu. Zatímco u Pavla a Ester jistá dávka naivnosti není ke škodě a působí vlastně až něžně, u ostatních postav by bylo třeba důraznějšího hereckého akcentu. Zejména u postavy otce (Ondřej Kmenta), kde větší míra vybudovaného vztahu k synovi by nebyla ke škodě věci.

Co je třeba ocenit, je tvůrčí sounáležitost celého týmu, která je na celkovém vyznění znát, a odvaha, se kterou se pustili do nekomediálního žánru, který ve většině venkovských souborů dominuje. Budu rád, pokud si svou cestu budou razit dál. Jistě o tomto velmi sympatickém mladém souboru ještě uslyšíme, neboť hledat světlo ve tmě kolem nás je úkol nesnadný, ale oni na to onen potřebný zápal mají.

Vladimír Mátl

Představení 11. 3. 2023, Divadelní Kojetín

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ

Lucie Brůzlová

Jak se vám dneska hrálo?

Hrálo se skvěle, my jsme hráli po delší době, ale bylo to moc fajn.

Co říkáte na dnešní publikum?

Bylo velmi milé, doufám že i vstřícné a fakt se hrálo moc hezky.

Čím jste chtěla být, když jste

byla malá?

Když jsem byla úplně malá, chtěla jsem být novinářkou. Pak jsem chtěla být právničkou a teď se snažím být diplomat.

Jak zaháníte stres před vystoupením?

Nezaháním. Většinou přejde tak po první scéně, protože ta je pro mě nejhorší, ale jakmile pomine, tak už to jde.

A máte nějaký rituál, který děláte před každým představením?

My se vždycky všichni chytíme za ruce a pošleme si veškerou energii a trochu zavřískáme.

Co máte nejvíce ráda na herectví?

Je to obrovský krok z komfortní zóny a nikdy jsem to nechtěla vyzkoušet úplně prvoplánově. Ale nechala jsem se přemluvit a jsem za to moc ráda, protože je to pro mě naprosto nová zkušenost a poznávám emoce, které jsem dříve neznala.

Kryštof Balajka

Jak se vám dneska hrálo?

Hrálo se mi dobře, protože vím, že s touto partou se vždycky hraje dobře. Jsme skvělá parta přátel, která, i když se třeba nedaří a i když se některé věci nepovedou zrovna podle scénáře, tak si z toho nic nedělá a dokážeme to pokaždé nějak zachránit.

Co říkáte na dnešní publikum?

Publikum bylo skvělé, i když jsem tedy neměl při hraní moc času se do publika dívat, tak jsem viděl, že sál byl skoro plný, což člověka, který hraje rád pro lidi, velmi potěší. Chtěl bych publiku poděkovat, že i když se nám občas něco nepovedlo, tak si udrželi tu správnou atmosféru. Člověku se hned líp hrálo, když věděl, že má za sebou takové dobré publikum. Respektive před sebou.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Můj největší sen bylo stát se popelářem nebo něčím takovým, vždycky se mi líbila auta s majáky. Takže byly postupně ty dětské sny, od popeláře k hasičům, záchranářům a podobně. Ale v tom zdravotnictví jsem nakonec zůstal.

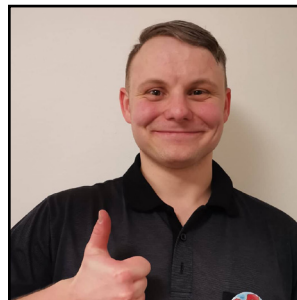
Co máte nejradši na herectví?

Na herectví mám nejradši lidi kolem sebe. Potom i tu message, co předáváme, když hrajeme, protože každá hra má v sobě nějaké poselství, které má herec předávat. A to je právě ta nejlepší věc, kterou si užívám, když vidím, že i když to je třeba jen jeden divák nebo někdo, kdo to vidí a přijde za mnou a řekne, že tu myšlenku přesně pochopil a ví, co jsme tím chtěli říct.

Míváte před vystoupením stres? Pokud ano, jak se s ním vyrovnáváte?

Já mám stres vždycky a říkám, že bez toho stresu by to nikdy nešlo, a když člověk nemá stres, tak je něco špatně a něco se pokazí. Se stresem se jinak většinou vyrovnávám tak, že prostě začnu hrát a ono to v ten moment, co vstoupím na jeviště, nějak opadne.

Matěj Hrbáček

Jak se vám dneska hrálo?

Dobře.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Robotem.

Jak zaháníte stres před vystoupením?

Panákem anebo si projdu text.

A máte nějaký svůj rituál, který děláte před každým vy-

stoupením?

Jdu asi tak šestkrát na záchod.

Co máte nejvíce rád na herectví?

Že je to zábava.

Ondřej Kmenta

Jak se vám dnes hrálo?

Výborně, bylo to super. Dneska byly emoce jak nikdy.

Co říkáte na publikum?

Dobré, čekal jsem někdy trochu větší odezvu, ale na konci nám dvakrát tleskali, dvakrát jsme se vraceli, takže super.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Jejda, tak to je těžké. No, asi hercem.

Co máte nejvíce rád na herectví?

Nejvíce mám rád improvizaci. Když se něco nepovede a musíme to zachraňovat.

PO HANÁCKY UKLOHNIME

Hanácky jabluše

Co bude hospodyňka potřebovat: 1 kilo nastráhaných jablek, 300 g hrubé móky, trocha mleté skořice (nemusi být), trocha sole, stráhané perník, tučné tvaroh, máčkové cukr, kósek másla.

Co z toho hospodyňka může uklohnit: Nastráhaná jabka zasype mókó, přidáme trochu mleté skořice a vypracuje těsto (nělíp to ide rukama). Nechá 1 až 2 hodiny odpočinout. Pak vlhkéma rukama tvaruje kóle, kery uvaří ve vodě s trochou sole, asi 5 minut. Hotovy kóle vyndá z vody a nechá okapat. Na talířku jabluše posype máčkovým cukrem, nebo perníkem, kdo má rád, tož aji obojim. Može přidat aji tvaroha, to je taky dobry. Všecky jabluše poleje rozpuštěným máslem.

Chytry hospodyňky radij: Možete si u toho přechist aji pěknou knížku, kóle se ve vodě nerozvaříj, tož je nemusíte hlídat. Jak vyplavó navrch, tož só hotovy. Vytvarovat a uvařit jabluše zvládnó aji děcka, máme to vyzkóšeny z naši Brány do starých časů na Hané, tož si hospodyňka može aji zchrupnót.

Dobrá chuť

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ ROMEO, JULIE A TMA

Ivana Dvořáková

Jak se vám dnešní představení líbilo?

Líbilo se mi. Já jsem si u toho zavzpomínala, protože jsme tu hru hráli před padesáti lety se souborem u nás v Němčicích nad Hanou. Tenhle soubor je mladý, ale myslím si, že se jim povedlo udržet pozornost diváka. Tohle je velmi náročné

téma, herci se ho rádně zhostili a bylo to krásné.

Kterou jednu věc byste vypíchla, že se vám na představení líbila nejvíce?

Mně se nejvíc líbil Pavel. Myslím ten herecký výkon.

Dovedete si představit, že byste se takhle musela vy někde schovávat?

To určitě ne. Musíme si vážit svobody, co máme. Ta doba, kdy se děj odehrává, byla velmi složitá. A v současném dění vidíme nedaleko od nás na Ukrajině, že se historie bohužel opakuje.

Byla jste už na nějakém představení tenhle týden?

My jsme to bohužel dřív nestihli, ale chceme ještě přijít. Přehlídku známe a letos je zde na výběr hodně zajímavých titulů.

Zdeněk Novák a Míša

Co se vám líbilo na představení?

M: Všechno?

Z: Určitě příběh jako takový, židovská tematika je pro mě vždycky zajímavá.

Co herci?

M: Měli to povedené. Hráli pěkně a kvalitně.

Dovedete si představit, že byste se museli někde ukrývat a pořád se bát o svůj život?

Z: V dnešní době si to moc představit nedokážu, ale věřím, že to muselo být hodně náročné.

Znali jste dílo, než jste ho dnes viděli?

M: K maturitě jsem se to sice učila, ale už jsem si to úplně nepamatovala. Myslela jsem si, že na konci umřou oba dva, ne jenom Ester.

Půjdete ještě na nějaké představení, než přehlídka skončí?

Z: Skrz pracovní vytížení už bohužel nestíhám přijít.

M: Já už taky nestihnu ani jedno.

DÍVKY ČÍSLA 5

Hana Hásová Korábová/Vladimír Fekar/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
Jakub Otáhal/Eliška Klevetová/Michaela Hošťálková a ostatní...

Foto: Jana Večeřová Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača
tisk: MěKS Kojetín, 2023, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

